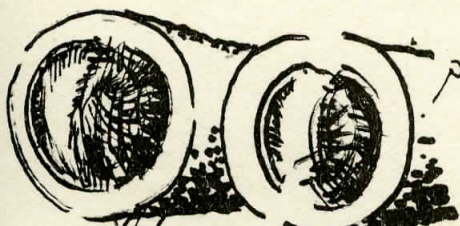

דברי הכפר

מספר 824

תאריך - 8/7/83

TO NOTE

TIME

WHAT DO YOU SEE?

NUMBER OF PEOPLE

TYP OF WEAPONS

WHERE THEY COME FROM

WHERE ARE THEY GOING

WHAT ARE THEY DOING

SIGN AFTER FINISHING

IF YOU DON'T SEE ANYTHING, WRITE

"NOTHING TO REPORT."

רשום

שם

מה? באים

מספר אנשים

צוים

מאכלי באים

זמן הם הולכים

מה הם עושים

חלום בסוף התצפית

אם לא נראה כלום

הערה: אין מה לרשום

יכולים לכתוב גם באנגלית

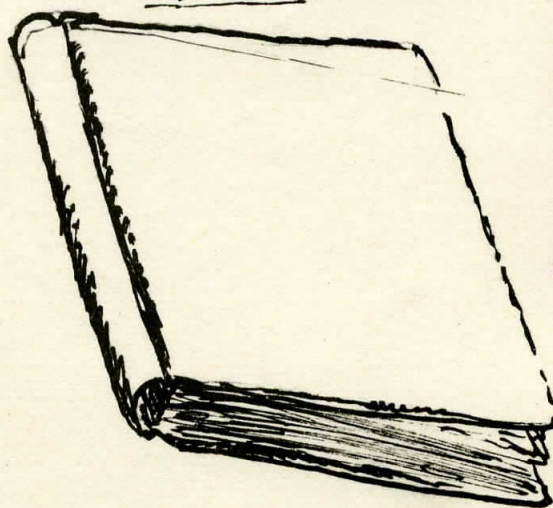

מספר 824

כ"ו בתמוז תשמ"ג

8.7.83

כפר הנשיא

8/7/83

תאריך

העודות מחיי המשלט הנסורה 1948

בגליון זה מתפרסמים לראשונה צילומיהם של מיסמכים, השמורים כאן עד הנה: "יומן הקרבי" של מנסורה וחלקים של "יומן התצפית".

היומן הקרבי נכתב יום-יום ועודכן לפי האירועים, כפי שהתרחשו. מובן שבימים הראשונים, כתוהו ובוהו של ההתיישבות וההתבצרות, זה לא היה מסודר כל-כך ונעשה בצורה חפזה וסטינוגרפית, בעיפרון על דפי נייר בודדים ומצויים (במקרה שלנו - הכרוז של ההגנה לתושבים הערביים של הגליל להיכנע ולהישאר במקומותיהם). עצם רעיון כתיבת היומן היה כנראה תוצאה מהרגלי נוהל, ששירותי בצבא ובמחתרת במשך 6 שנים במלחמת העולם השנייה השאירו אצלי, ושבהם הדיווח היה דבר מובן מאליה.

בכנסת ההפוגה השנייה לתוקף ולאחר ההפצצה האווירית עלינו, "התמסדה" כתיבת היומן ומאז נרשם בחוברות. היום אפשר למצוא בהן, בנוסף לכל מיני פרטים מהחיים הצבאיים של המשלט, גם דברים מעניינים מחיי היום-יום של קבוצה, המנסה בתוך כל הבולמוס הצבאי גם לנהל קיבוץ. ניהול היומן נמשך, בצורה מסודרת פחות או יותר, עד לחתימת הסכם שביתת-הנשק עם סוריה בקיץ 1949.

לעומת זאת הוחל בניהול יומן התצפית, לפי דרישת הצבא. לקראת סוף חודש יולי 1948 אוישו 2 עמדות תצפית: הצפונית, בעמדה 10, שחלשה על דרכי הכניסה למשלט מצפון ומכיוון ראש-פינה; והדרומית, ליד עמדה 6, שבה צפו לכיוון מוצבי הסורים במובלעת משמר-הירדן (משלטי 223 ו-243), וגם - ובעיקר - לכיוון מזרח, על שטחי סוריה מולנו.

בתצפית בעמדה הצפונית לא המשכנו יותר משבועיים, כי התברר שהיתה מיותרת. לעומת זאת נהפכה התצפית הדרומית למקור מידע לא-אכזב על תנועות והתבצרות הצבא הסורי בשטח שבין דרדרה (ג'לבינה), בואכה בית המכס וקוני-טרה, עד לטבחה; כי ממקום התצפית היה מראה כמעט הציפור על כל השטח, בהיות הפרש הגובה יותר מ-100 מטר לטובתנו.

בהתחלה היתה עמדת התצפית ממוקמת על גגו של אחד הבתים של הכפר מנ-סורה הנטוש, אבל לאחר שכמה צופים, וביניהם מינה, נפלו דרך הגג פנימה. הועברה לפינת הבית הקיצוני (לאחר מכן הסנדלריה) ועמדה 6 בעצמה. היה זה מקום נהדר ובמרוצת הזמן נהפך למקום שלשם לקחו כל אורח ומבקר, כדי להת-רשם ולהצטלם.

לא ארבה במילים על חשיבות התצפית, אבל היתה זו עבודה משעממת עד מוות והצופים שלנו, שלא היו חיילים אלא סתם חברים, מילאו את היומן - בנוסף לדברים המעניינים - גם בכל מיני קשקושים (Doodles בלע"ז), ציורים, שירה והגיגים, שבחלקם שמורים בארכיון.

התצפית נשארה ענף בסידור העבודה להרכב זמן, עד שבוטלה. כשעברנו בשנת 1950 לכפר הנשיא דהיום, מקום עוד יותר גבוה ממנסורה, המשיך צה"ל לאיש עמדות תצפית, בכל עת של מתיחות לאורך הגבול המזרחי שלנו, ומקץ כמה שנים גם בנו עמדות תצפית מסודרות לצורך זה, במדרון שבין הבתים של ג'ק בן-נתן ושמחה. אפשר אפילו להסתכן ולומר, שאם בשנת 1973 קראו לחרמון "העיניים של המדינה", אזי מילאנו תפקיד זה עד שנת 1967, כי היה זה המקום היחיד לכל אורך הגבול, שחלש עליו כה גבוה מקרוב.

יצחק עדר
מא"ז מנסורה

תה מאסה תה ותיאוריה

אלה שחיפשו את חג המשק ("יום ההתיישבות" בלשוננו) לפני שבוע, ולא מצאו - יכולים להירגע. הני"ל הסתתר משך שבוע והריהו שוב איתנו - הערב. קליל משלושים וחמש שנותיו, אך יודע את ערכו, ביקש למסור כי...

... בשעה 8.00 מתכנסים לערב חברתי והרמת כוסית ליום הולדתנו. מוזמנת כל משפחת כפר הנשיא. ילדינו מוזמנים לשמוח יחד איתנו - בהשגחת הוריהם! שיקופיות מחיי המשק יוקרנו במהלך חלק זה של הערב ב"פאביליון". בערך ב-9.15 נזמין אתכם להצטרף, בקולכם, ל"חגיגת הזמר". מיני מטעמים ישולבו במהלך השירה... יתר התוכנית ומה שיקרה אחר-כך - תלוי רק בכולנו הכול פתוח, ודי לחכימא.

הערות:

- (א) ילדים יכולים להשתתף בערב באחריות הוריהם בלבד ובהשגחתם.
- (ב) למי שציפו לחג במועדו, לפני שבוע, והתאכזבו - אתכם הסליחה, חברים!

א ו ד י

בשבת 9.7. בשעה 17.00
 ייפתח הלוויה - פארק לכל הציבור
 שם יחולק כיבוד "עשיר" - מספיק גם לארוחת-ערב
 (חדר-האוכל יהיה סגור באותו ערב)

מה נשמע?

*** את סוף שנת הלימודים חגגנו על הדשא בתוכנית עשירה, שבה השתתפו כל כיתות הייסוד. הילדים נצצו ככוכבים, הציגו, שרו, רקדו - ובסוף נפרדו מוורדה וסיריל, המורות המסורות. בית-הספר המקומי נפרד גם מן הילדים הגדולים של כיתת "שיבולת", אשר (עם תיקיהם החדשים) יעברו לכפר בלום בשנה הבאה.

*** שינוי תפאורה בחדר-האוכל. סבא מרקוסון (הוא מרקי הצייר) הפתיע אותנו עם עבודות בסגנון חדש לגמרי, שגרם להתעניינות רבה בקרב מבקרי ואוהדי האומנות שלנו. מרקי מסביר, שמשמעות כל יצירה תלויה הרבה בראות עיניו של המסתכל עצמו, והוא מוכן לשוחח על הטכניקה עם כל המבקש לדעת.

*** בשבוע הבא יבואו אלינו מספר "אורחים עובדים" שנתיים, לתקופת הקיץ:

(1) משפחת רב ריפורמי (זוג + 3 ילדים), בטיפולם של משפחת דבולט.

(2) 20 סטודנטים מאנגליה, הצמד המדריך - שושנה וארווין. מכיוון שסוד ההצלחה לקליטת קבוצה כזו תלוי הרבה באימוץ על-ידי משפחות, חברי מועדונים בכול לשון של בקשה לרשום את שמם ברשימה שתופיע לצורך זה, או לבוא בדברים עם המדריכים.

*** משפחת ניימרק הצעירה, לורה ויגאל, כילו כאן את ירח-הדבש שלהם (מה, זה מותר?), והיה נחמד לאחל להם מזל-טוב, אישית, ומקרוב.

*** צביה כץ קפצה ישר מן הטיול - לברית השחייה. היא תהיה אחראית שם בזמן שנועם ש. עובר קורס למצילים.

*** אברי גליק יצא לשנת חופשה בחו"ל, לו ולעדי - ברכות חמות ולהתראות!

*** נסיעה טובה לג'ין ולפרנק, הנוסעים לאוסטרליה לביקור קצר, לרגל חתונת-הזהב של ההורים. בדרך ייפגשו-עם חנן והגר בהולנד. ד"ש!

*** החלמה מהירה להרי ברג - הוא בחדר-החולים.

*** תיקון טעות: כותבת שורות אלה איננה חברה במערכת "דברי הכפר", אלא כותבת "מה נשמע בלבד".

שבת שלום
אלה

83

ד"ר

י מ י ה ו ל ד ת

10.7. יהודה עדר

11.7. ג'ייסון פרלסון

12.7. פרנק ווטרמן

דוד אלמן

13.7. מיכי חייט

שפרה שוורץ

גרונר בנבנישתי

14.7. ריבה בן-נתן

ריימונד גוטר

הרולד ואלאך

15.7. גבי אסתר פיליפס

מיכאל דוארי

אנגה סגל

אריאל סינה

משה גרשמן

16.7. רותי מרכס

י מ י כ י ש ו א י נ

10.7. יהודית וקני ויטהם

דורית ומיכי חייט

13.7. אנט וחיים מעין

רבקה ואריק ארנברג

14.7. דליה ורוי בוסקילה

16.7. יעל ואדי נמנוב

לאדוה ואריאל בעין-חרוד

ולכל משפחת ס י נ ה

להולדת הבן-הנכד

לדוידה ואברהם-דב בירושלים

ולמשפחת ט נ א

להולדת הבן-הנכד

לתימנה ויורם שוער בנען

ולכל בני המשפחה

להולדת הבן-הנכד יונתן

לדוד ורחל ריפקינד בתל-אביב

ולכל בני המשפחה

להולדת הבת-הנכדה

למיכי ודורית חייט

בדרום-אפריקה

ולמקס

להולדת הבן, בן האחין

ענה ועל עבא

רציתי לדעת מה חושבים בני שכבות גיל שונות על הקיבוץ הזה, שלפני שבוע מלאו לו 35 שנה. מה ששמעתי לא הוקלט ברשמקול ולא הוגש לבעלי-שיחי אחרי הכתיבה. אני מקווה, שמה שכתוב להלן איננו תוצאה של שמיעה סלקטיבית או של נטייה עיתונאית להקציע ולשכתב.

ג'ין ופרנק ווטרמן (שיראו כתבה זו רק אחרי שובם מנסיעתם לחו"ל) נמנים עם ותיקי מנסורה וברצון התייחסו לחברתנו אז ועכשיו.

ג'ין: לתקופת מנסורה היו שני היבטים לגבי. מצד אחד, התנאים הפיזיים היו כה קשים שידעתי, שאם יופיע אחד ממכרי מימי הילדות לא אוכל להסביר לו מה אני עושה בכל הלכלוך, העזובה, חוסר התנאים והעבודה הקשה; ומאידך, היה זה הבית הראשון שלי מאז שהנסיבות אילצו אותי להיפרד מהורי בגיל חמש-עשרה וחצי. הרגשתי שאני שייכת למשהו.

פרנק: התנאים הקשים לא הפריעו, למרות שבאתי מעולם אחר - ממשפחה אמידה. חשוב בעיני היה שלא היו מחיצות בין אדם לחברו; היתה היענות, היה הרבה "ביחד", והיו אידיאלים.

ג'ין: הרגשנו שאנחנו בונים משהו: בית לעם היהודי ובית בשביל עצמנו. היום זה נשמע יהיר מדי אולי, אבל האמנו בזה. האמנו שיום אחד זה יהיה.

פרנק: אפילו מי שלא כל-כך עבד הרגיש שהוא באמת עובד ותורם, ואילו היום, מי שלא עובד עושה את זה בידועין שהוא דופק "אותם", את המימסד. היה הרבה מצפון אז.

גם בימים ההם היו שווים פחות ושווים יותר, אבל - אולי בגלל סגנון-החיים והפשטות - לא הרגשתי בזה.

ג'ין: אני חושבת שלעיתים החלטנו החלטות שהיו קשות לשאת, ואני מתכוונת במיוחד לתקופה שכבר היו תינוקות ופעוטים בקיבוץ, ולא ידענו כלום בנוגע איך לגדל אותם; כל אופנה חדשה בפסיכולוגיה חינוכית נוסתה על בשרם של הזאטוטים. היום זה נראה מצחיק, אז זה גרם סבל.

פרנק: בסך-הכל יש הרגשה של הישג עצום, אם כי החברה שלנו פחות נכונה להתנדב בחיי יום-יום. במשברים ובאסונות זו חברה אנושית מאוד ומבינה מאוד, אבל יש הרבה הסתגרות.

אם שגינו באיזה שטח שהוא, היה זה בחינוך. קיבלנו את המתירנות והליכ-רליות ואיתן את חוסר הרצון לחייב את בנינו ולהטיל עליהם אחריות. כל שגיון שלהם התקבל בהבנה, ולא אמרנו "קום עשה, אפילו אם נמאס לך"...

=====

במיפגש אחר, שרוב המשתתפים בו היו בני-משק, התנהלו העניינים ברב-שיח, כשהמראיין הותקף יותר משהתקיף. כאן היתה בקשה לשמירת האלמו-ניות.

= הקיבוץ הזה יכול להיות טוב יותר - אין ספק - אבל הוא הרבה יותר טוב כקיבוץ מהרבה קיבוצים שאני מכיר.

= נכון. יש משקים שכמעט ואין בנים שחוזרים וממשיכים את דרך האבות. כאן זה לא כך, אם כי היו יכולים להיות יותר.

80

81

82

83

○

○

○

○

+

7

(35 שנה ועוד שבוע - המשך)

= אני לא נמצא כאן רק מפני זה הבית שלי. זה הבית וזה קיבוץ.
 = חלק מן הצרות נעוץ בחברים הנקלטים - לא כולם יודעים מהו קיבוץ, מה חייב להיות קיבוץ ומהם ערכי קיבוץ.
 = איני בטוחה אם יש ערכים קיבוציים, שאפשר לומר שהם בלתי-מותנים.
 = גם אני מוכן למצוא דרך, לתת לשיכבת הוותיקים, אלה עם הנכדים שצריכים בשבילם מתנות, פיצוי נוסף.
 = ואם היה בא משהו ואומר לך שזה לא יהיה אסון, אם הקיבוץ הזה יהפך למושב שיתופי...?
 = אז אנחנו - שניים אלה ואני, לפחות - לא נהיה כאן.
 = ובכל זאת יש דברים שמדאיגים.
 = למשל?

= אתה רואה, לפי דבריך - הישג באסיפה שהיתה השבוע. מה היה? אמרו "לא" לצמד-חמד, שכולם אוהבים. אנשים התייחסו ברצינות, דיברו יפה. אבל בעיני המחדל היה בזה שבאו והעלו בקשה כזאת. יש פעמים שהפרט צריך לשאול את עצמו "איפה אני חי? במה זה מחייב אותי?" - ולא מייד לפתוח פה ולומר "אני רוצה"....

שתי השיחות אכן נערכו. הן בוודאי לא משקפות את כל הדיעות בכפר הנשיא. המגיבים לדברים שנאמרו כאן בגליונות העלוץ הקרובים - יבואו על הברכה.

רשם א ר י ק

לקראת הדיון באסיפה

על החלטתה בעניין הצעת מיכאל כהן.

כזכור לחברים החליטה האסיפה:

כי בחלוקת התקציב הכולל יש לקחת בחשבון את שנות החברות של החבר בקיבוץ. על ועדת החברה להגיש הצעות מפורטות לביצועה.

ועדת החברה, לאחר דיון בשתי ישיבות, החליטה להציע את השיטה דלהלן:

לחבר שיש מעל 30 שנות חברות נוסף 30% מהתקציב הרגיל

" " 20% " " " 30-20 " "

" " 10% " " " 20-10 " "

לאחר ישיבה נוספת, פתוחה, קיימת הצעה אלטרנטיבית של חבר, הדוגלת בשיטה של תוספת תקציב לכל חבר, לפי צרכיו והצרכים שהוזכרו - ימי נופש נוספים

תוספת תקציב לנכדים, לחתונות וכו'.

שתי ההצעות תובאנה לאסיפה.

רשם ג' ו

שירי אצל אצל אצל אצל אצל

(יומן רטרואקטיבי זה נכתב לפני כמה חודשים עבור
"ערב עיתון חי". הוא משקף נאמנה את תהפוכות העיתים
לאורך 35 השנים האחרונות, מנקודת הראות של עקרת-
בית קיבוצית. - אנגה)

10 ביולי 1948

קיבלנו אוהל עגול עם "שפיץ" למעלה, רק לשנינו. הוא עומד בין שני
עצי איקליפטוס ענקיים, ודרך הפתח רואים פיסה קטנה של הכנרת. תקענו
מסמר בעמוד התומך, כדי לתלות את מנורת הנפט. על-יד המיטה העמדנו ארגז
"תנובה", שיש לו אפילו מדף באמצע. כיסיתי אותו במטפחת-ראש והעמיתי
עליו קופסה עם כמה קוצים כחולים. זה נראה ממש פנטסטי. אומרים שעוד
מעט נקבל גם מחצלת.

20 במרץ 1950

עברנו למחנה החדש. אנחנו גרים בצריף המרוחק ביותר מחדר-האוכל,
צריף ח': ממש סוף המחנה. יש שיפור רציני ברמת החיים. קודם כל - מים
זורמים בברז ליד כל צריף! קיבלנו כיסוי יפה למיטה, וחשוב מכול, יש
חשמל בכל הצריפים, בינתיים רק עד אחת-עשרה בלילה. לכן תלינו את מנורת
הנפט על הקיר. כשיש גשם יש קצת בעיה איפה להשאיר את המגפיים, כי אין
מקום בחדר, והכניסה שהיא משותפת לעוד זוג ושמונה רווקים, פתוחה לגשם.
לוטה (יעל נ.) - המערכת) החליטה שהיא מעדיפה להמשיך לגור באוהל - לבדה.
היא לא יודעת איזה שיחות מעניינות היא מפסידה מעבר לקיר. אני מתגעגעת
לדבר אחד - לחתיכת הכנרת שכבר לא רואים מכאן. אומרים שעוד מעט נקבל
גם מחצלת.

20 במרץ 1955

איזה לוקסוס! עברנו לדירה מרווחת של 20 מטר מרובע, ועוד שירו-
תים. כל-כך נוח לצחצח את השיניים מעל לכיור כל בוקר ולהסתכל בראי,
כשמסתלקים. יש גם בית-שימוש, אבל עוד לא חפרו את הביוב. מזל שה'בוד-
קה" הציבורית לא רחוקה, כי בימים אלה אני צריכה להשתמש בה גם בלילה
(אני בהריון!). בעיית המגפיים באה על פתרונה, כי המרפסת מכוסה ואם
מניחים שק על הריצפה, הבוץ לא נכנס לחדר. כשיוולד התינוק (או התינו-
קת), נקבל מחצלת. רק לדבר אחד אני מתגעגעת - לשיחות המעניינות מעבר
לקיר.

20 במרץ 1960

נו, נו! רמת החיים באמת עולה. שטח הדירות החדשות 24 מ"ר, ולפי
הוותק עברנו לדירה של חדר וחצי. הגידול במרחב המחיה אפילו יותר
משמעותי, כי בנו ארון-קיר שלא תופש מקום על הריצפה. חצי החדר הוא
"חדר-מיטות", וליד השולחן והשרפרפים שקיבלנו יש שפע של מקום פנוי.
כשהבנות מגיעות לחדר בחמש, לה יכול להתגלגל עם מיכל על המחצלת, ואם
לציונה מתחשק לשחק בחוץ, יש רחבת-ביטון יפה. חשמל יש בכל שעות היום
- שירותים שופרא דשופרא - קיבלנו רדיו וכורסה יפה עם פסי בד. כשאני

(שיפוצים - המשך)

נזכרת איך שפעם היינו גרים! עכשיו באמת לא חסר לנו שום דבר.

20 בינואר 1982

מה הם חושבים להם, הצעירים האלה? באסיפה שדנה בענייני שיכון אמרו, שאולי לוותיקים אין צורך בחדר נוסף. הם חושבים שזה קל לזוג בגילנו להסתדר בחדר של 48 מ"ר סך-הכל? כמובן שבהצבעה התברר שיש רוב גדול בעד בניית התוספת לוותיקים.

20 בספטמבר 1982

עברה עלי תקופה של דאגות רבות. כל-כך קשה לתאם את צבע האריחים לפורמיקה של ארון-הכלים! למרות שביקשתי מהנגריה להגביה את הארון עד התיקרה, החסירו 10 ס"מ. אני רק מקווה שהבלנדר ייכנס. עלינו עוד להחליט על גובה הדלפק ואם להכניס לארון-הבגדים השני מגירה נוספת או להשאיר מקום נוסף לתליית שמלות. לא מובן לי למה אי-אפשר לקבל גם את זה וגם את זה. ואיזה ויכוח היה עם החשמלאים - פשוט לא יכולתי להחליט באיזו כניסה אני רוצה את הטלפון.

זה מזכיר לי. לה צריך למדוד אם יש מספיק מקום בין הדלפק והשיש, כדי להעמיד את המקרר החדש. אם אין, אגיד לאלק שיזיז את הקיר. - - -

תוספת: 27 ביוני 1983

לא הזזנו את הקיר - פשוט הורדנו אותו. ועכשיו יש לנו "מטבח פתוח", כמו שאתם רואים בירחונים האמריקאיים. כל מי שנכנס לדירתנו אומר: "יא, כמה שטח יש לכם". אנחנו באמת מרוצים, ולא חסר לנו כלום - - - בינתיים!

א נ ג ה

הודעה ממרפאת השיניים

ז'ק, רופא השיניים, לא יקבל חברים לטיפול

מיום א' 10/7 ועד להודעה חדשה, מסיבות

בריאותיות (שלו). במקרים דחופים - נא להתקשר איתי.

שרל, השיננית, תעבוד אצלנו במשך שבוע ומי שמעוניין בניקוי שיניים (הורדת אבן) יכול להירשם בלוח שעל דלת מרפאת השיניים.

רות

מהיום לדאגה

מה עוד צריך לקרות, כדי שנפחד מהצפוי לנו? מה עוד צריך לקרות, כדי שנפחד מספיק על-מנת שניקח את האחריות על עתידנו בידנו? שאלות כאלה שאל דודו את קהל המאזינים הקשוב בכנס חניטה, שנערך בשבת שעברה.

לחניטה הגיעו אנשים החרדים לעתידנו ומחפשים דרך לשנות ולהשפיע על מציאות נוראה זו של המשך השהייה בלבנון.

אני השתתפתי בכנס בעיקר כדי לתמוך בהתארגנות הזו של חברים בתק"ס, שיודעים כמוני שאסור לשתוק. אסור לתת לדברים לקרות בלי שנגיב, בלי שנביע דעתנו. מאותה סיבה גם יצאתי להפגנה הצנועה שערכנו בכביש ראש-פינה בשבוע שעבר. בהפגנה זו קראו תושבים מהגליל לממשלה, להחזיר את הצבא מלבנון. (כן, קרעו לנו את השלטים וקיללו והשתוללו. אילן המאירי השליט סדר).

להתארגנות של "הורים נגד שתיקה" ישנה אותה מטרה. אני מביא כאן את נוסח הפנייה שהגישו "הורים נגד שתיקה" לראש הממשלה לפני שבועיים

אנו, הורים ובני משפחות של חיילים שלחמו ולוחמים עדיין בלבנון, פונים אליך, ראש ממשלת ישראל, כבעל הסמכות וה-אחריות העליונה במדינה, בקריאה נמרצת:

הוצא את צה"ל ממלכודת הדמים בלבנון!

הטה אוזן לקריאה זו, העולה מכל שדרות העם בקול הולך וגובר. קבל הכרעה אמיצה ומפוכחת, ההכרחית בשעה קשה זו.

אתה, ראש הממשלה, נטלת לפני שנה, יחד עם חברי ממשלת ישראל, את האחריות להוציא את צה"ל למלחמת "יש ברירה", כהגדרתך.

היתה זו שנה עקובה מדם שבה שקעו חיילי צה"ל מדי יום עמוק יותר בסבך הלבנוני. שנה זו עלתה במחיר מאות הרוגים ואלפי פצועים. בשנה זו הצטרפו מאות משפחות ואלפי ידידים למשפחת השכול בישראל.

בשנה זו שקע צה"ל בבוץ הלבנוני בציפיית שווא להישגים מדיניים מדומים. חיילינו נפגעים יום יום באש שבין הפלגים והכיתות השונות בלבנון.

חיילינו נפגעים יום יום על-ידי מחבלים שמלאכתם הוקלה לאין ערוך, מאז חונים חיילי צה"ל על אדמה זרה בלב אוכ-לוסיה אויבת, ונלחמים מלחמה לא להם.

האמנם מלחמת "יש ברירה" הכניסה את צבאנו למילכוד של "אין ברירה"??

צו השעה הוא עתה להחזיר את צה"ל מלבנון תוך הבטחת שלומם של יישובי הצפון.

בידיך, ראש הממשלה, הכוח והסמכות – וכך החובה המצפונית והאחריות המוסרית לפעול מיד להוצאת חיילינו מעמק הבכא של לבנון. קבל הכרעה מייד ולא לאחר שובך מושינגטון!

(מקום לדאגה - המשך)

"ולא לאחר שובך מושינגטון!"

הורים, בני משפחה וכל מי שתומך ומזדהה, מוזמן ומתבקש לצרף קולו לקריאה. (דף החתמה תלוי ליד המזכירות).

חברים, אני יודע שכולכם יודעים שמלחמת "שלום הגליל" היתה מלחמה מיותרת. שהמשלה שיקרה והולכה שולל את הצבא ואת העם. שהמשך השהייה בלבנון לא שווה את הקורבנות והנפגעים מצידנו.

אין מקום להסס או לדחות את העשייה או להמשיך להגיד ש"זה במילא לא יעזור".

עבורי המציאות מהווה סיבה מספיק טובה על-מנת לפחוד, לדאוג ולהי-רתם לפעולה. אינני מחכה למשהו "רע באמת" שיעוררני. כמו שדודו אמר - התעוררות זו תהיה כבר אחרי. כל שישאר אז יהיה לבכות ולהצטער שלא השכלנו לקום ולשנות בזמן.

(הדרשה של דודו במלואה מופיעה ב"כל סוטה" השבוע. מומלץ)

להתראות בנסיעות

בכיכרות

ובין דפי ההחתמות - א ב י ש י

הפעם בקיצור: הייטנות אצלן

הילדים יגיעו ביום ג' זה בצוהריים - 11 בנים ובנות בגיל 4 (!) עד 10½. לכולם נכות גבוהה והם רתוקים לעגלה או למיתקן-הליכה. יחד איתם יגיע צוות של שישה אנשים, הכולל אחיות ומדריכים. הם יתארחו בבית של כיתת "מרום" (שנאותו בטוב ליבם לפנות את ביתם למען הקייטנה).

כל משפחה מאמצת כבר יודעת את שם האורח(ת) שלה. היינו צריכים לאכזב כמה ילדים שלנו שרצו לאמץ, אבל ננסה להחליף מארחים באמצע אם ניתן.

הציבור הכללי יכיר את האורחים בבריכה, ששם יבלו כשעה כל בוקר עם המטפלים, בחדר-האוכל בארוחת-הצוהריים, ובסניט ששם יחליפו חלקים השונים של המשק. ביום שישי ניקח אותם לשיט בכנרת.

הם יחזרו לירושלים ביום ג' 19/7.

בהצלחה

א נ ג ה

אגדות המיתאמנות על התקופה הצידרנית

ה ת ו כ י ם

פעם אחת, בארץ רחוקה, קיבל ילד קטן, הצעיר במשפחה מבורכת ילדים, מנהג נדירה: ארבעה תוכים בכלוב ברזל קטן. המשפחה היתה ענייה והילד, שאהב את התוכים, היה צריך לטרוח הרבה כדי למצוא מזון לארבע הצפורים, שיותר משרו רבו ביניהן בציוצים נרגזים, כי הכלוב היה צר-מידות. אבל כל יום היה הילד מאכיל את הציפורים שאהב, קורא לכל אחת בשמה ומשתף אותן בדאגותיו ובשמחותיו הילדותיות.

מצב המשפחה השתפר ויום אחד הביא הביתה אבי הילד כלוב צבוע בצבע זהב, שמידותיו היו גדולות במקצת מאילו של כלוב-הברזל. מיד התחילו התוכים לזמר ולהתגאות בכלוב היפה והגדול שניתן להם. אבל כשהתרגלו לכלוב, שוב התחילו לריב.

כשהילד היה גדול יותר הוא נשלח ללמוד דברי חוכמה במקום מרוחק ואבי הילד נענה להפצרות קרוב משפחה, שראה שאיש איננו מטפל בתוכים וביקש לקבלם ולקיימם בתנאים טובים יותר. וכך היה. עתה חיו התוכים בכלוב גדול בגינת קרוב המשפחה, שציווה על אחד ממשרתיו להאכיל את ציפורי הזמר פעמיים ביום במזון היאה לבעלי-כנף.

בכלוב בגינה היה מקום לכל תוכי להתבודד כאוות נפשו ולהתעלם, עם חפץ בכך, מחבריו לכלוב. כל תוכי התיישב בפניה משלו ושר שיר עצוב ומלא געגועים לילד האהוב שלא בא. הריבים והצווחות נפסקו, כי לא היה על מה לריב.

המשרת, שצווה לטפל בתוכים, היה עצלן מטיבו ולא אחת קרה ששכח להאכיל ולהשקות את התוכים. עצלנותו של המשרת היתה בעוכריו: הוא נתפש בקלקלתו ופוטר. רוגז וחפזי-ראש נשלח השרת, אך בטרם יצא מבית קרוב המשפחה ניגש לכלוב, פתח את הדלת וגירש החוצה את ארבעת התוכים.

הארבעה ישבו על עץ דובדבנים וטיכסו עצה מה לעשות. "מעתה לא רק ציפורי זמר, אלא ציפורי דור, שהעולם כולו ביתן" הכריז תוכי אחד. אבל לא כולם הסכימו. אחד חזר לכלוב הישן בגינת קרוב המשפחה וחי בבדידות ופאר כל ימי חייו. השני ראה יצור יפה להפליא שהיפנה אליו עיניים רכות, עמוקות ומבינות, אך כשירד לאדמה לשוחח עם הידיד החדש - נאכל התוכי ע"י היצור היפה שהיה חתול אוהב ציפורי זמר.

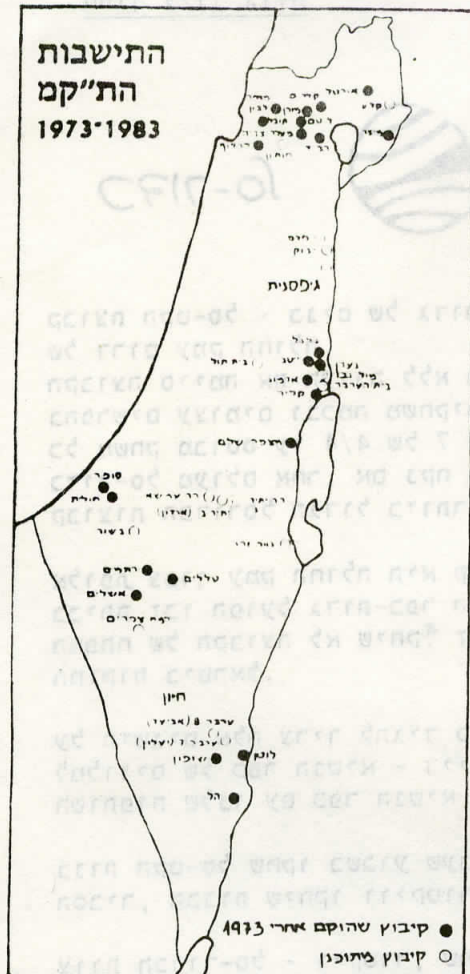
השלישי, חפץ החרות, המשיך לעוף בארץ ההיא, מתחבא ברוב הימים מפחד עופות טורפים, נודד כעיוור ברוב הלילות וסובל מתזונה לקויה. אבל כשנזדמן לו לספר לציפור אחרת שהיתה מוכנה להקשיב, היה השלישי מנפח את חזהו ושר שיר חופש ודרור - "יכל העולם ביתי ואין מיצר צעדי או כנפיי".

הרביעי, שזכר את הילד האוהב, מצא את דרכו לביתו של הילד ושם גילה את הילד מבכה את התוכים שהיו ונלקחו. הילד האוהב שמח מאוד לראות את אחרון ציפוריו והבטיח שלעולם לא ייפרדו. הוא רץ לשוק וקנה כלוב קטן מתאים לנסיעות ולנשיאה ובו שיכן את התוכי הרביעי, שמאותו רגע לא פסק מלזמר ולשמח, והתלווה לילד בכל דרכיו ובכל שנותיו.

א ר י ם

מ"הרכוש הפרטי" אל הרכוש הציבורי

מבט על הקיבוצים הצעירים 1983

24 קיבוצים שהקימה התק"ם בעשר השנים האחרונות ומוגדרים על ידינו "קיבוצים צעירים" - הם "הדם הזורם" בעורקי התנועה. ללא פיתוחם, קידום וביסוסם וללא הקמתם של קיבוצים חדשים, נהפוך לתנועה אנמית, שאין בה התחדשות, שאין בה יצירה ואין בה המשכיות.

רובם של הקיבוצים הצעירים, הנמצאים בראשית דרכם, מתלבטים ומתמודדים עם בעיות וקשיים רבים והם עדיין זקוקים לעזרה, ליעוץ, להכוונה ולהדרכה בכל תחומי החיים (משק וכלכלה, שירותים וצרכים, חברה, קליטה, חינוך, תרבות ועוד). עזרה זו לא תיתכן ללא התגייסותם של הקיבוצים היותר ותיקים והיותר מבוססים וללא התנדבותם האישית של חברים מן הקיבוצים האלה, שיהיו מוכנים לרדת ולחיות, לפחות שנה, בקיבוץ צעיר ולתרום מנסיונם. ההתנערות לפעולה מעבר לגדר הקיבוץ הוותיק נושאת עימה גם את היתרונות הפנימיים לקיבוצים הוותיקים עצמם.

מה הם התחומים החסרים?

לאור מה שקורה בשטח, אנו רוצים להציג את הצרכים העיקריים, שהם: אומנות - חסרים "קיבוצים אומנים", הן לקיבוצים/היאחזויות קיימות והן לקיבוצים/היאחזויות חדשות שאנו מטפלים בהקמתם. המקומות שעבורם אנו זקוקים לקיבוצים אומנים הם: היאחזות בית הערבה (ליד יריחו); היאחזות אבידע (בערבה ליד שיזפון); ארדון (בחבל יתיר); מיצפה חיון (בערבה על הכביש למיצפה רמון). מלווים משקיים ומלווים חברתיים - מדובר בחברים בעלי ותק ונסיון, עם מיטען קיבוצי-ערכי, שירדו לחיות בשטח ושהיו מעורבים בהתרחשויות.

המקור למלווים הנ"ל הוא בקיבוצים האומנים אבל יש מקרים שאיננו מצליחים לגייס חברים מתאימים מקיבוץ אומן, ואז אנו נאלצים לפנות לקיבוצים אחרים. משפחות צעירות עם ילדים (עד גיל 8) - חסרות מאוד ומבוקשות ביותר, וזאת כדי לעזור בבניית תשתית חינוכית ויצירת מסגרות חינוכיות.

משפחות עם ילדים מבוקשות לקיבוצים: ארמוג - ילדים בגיל שנתיים; גלגל - ילדים בגיל 7; מיצפה שלם - ילדים בגיל 4; קלי"ה - ילדים בגיל 7; נערן - ילדים בגיל 3; רביד - ילדים בגיל 4; קדרים - ילדים בגיל 4; אורטל - ילדים בגיל 4.

בוגרי צבא - גם אלה חסרים וחיוניים ביותר, הן כ"דבק" חברתי, הן כבעלי נסיון בתחומים שונים והן כגרעינים להקמה החזקה של נקודות ישוב חדשות, עד לאי-שוויון על ידי תושבי הקבע מגרעיני תנועות

אגף כוח-האדם

של התק"ם ביקש

לפרסם דף זה

הנוער. בוגרי צבא מבוקשים עכשיו להרעם ולמיצפה חיון. בעלי מקצוע - מדובר בבעלי מקצועות טכניים או חקלאיים. אלה דרושים לצורך הקמת מערכת תחזוקתית ולהדרכה מקצועית ארגונית. מבוקשים עכשיו לקיבוצים: ייט"ב - נגר; יהל - מכונאי/מסגר; סוסה - מכונאי; כליה - מכונאי; אורטל - כורם.

זו האינפורמציה והנכונות...

הצגנו את הדברים בצורה מאוד תמציתית, אבל הם בבחינת "מעט המחזיק את המרובה". יש לנו בעיה רצינית כדי להגיע למכסימום חברי קיבוץ מהשורה ולהביא לתודעתם את הבעיות והצרכים של הקיבוץ צעירי: ואולי גם ליצור אצלם מוטיבציה להירתם ולעניין ולהופכם ל"נציגי" בקיבוציהם. פנייה זו היא אחד הנסיונות לכך. אם קריאת רשימה זו תצליח "להזיז" אצל משהו נכונות כלשהי - דינו. צוות ליווי הקיבוצים הצעירים

מזל אחר

כדור-סל

קבוצת הקט-סל - בנים של גדות-כפר הנשיא, זכתה השנה באליפות הליגה, של דרום עמק החולה. הקבוצה סיימה את העונה ללא הפסד. כאשר ברוב המשחקים התוצאות היו בהפרשים עצומים ובכמה משחקים אפילו עברו את מחסום המאה. כל משחק מבוסס על 4/4 של 7 דקות כל אחד. תוצאות אלו מראות על כדור-סל מעולם אחר. אם נקח בחשבון שבאזור שלנו יש את מספר קבוצות הכדורסל הגדול ביותר במדינה, התוצאות הן מדהימות.

אלופת צפון עמק החולה היא קבוצת כפר-גלעדי. במשחק אימון שנערך בביתה זכו הפועל גדות-כפר הנשיא בניצחון, על אף שאחד משחקני המפתח של הקבוצה לא שיחק* זה אומר שהקבוצה שלנו היא אחת הקבוצות החזקות בישראל.

על הישגים אלה צריך להגיד כל הכבוד לילדים ולשמוליק המאמן, וכן למלווים של כפר הנשיא - דייב דובלד* ואורי שובל. השותפות שלנו עם כפר הנשיא תימשך גם בשנה הבאה.

בנות הקט-סל שחקו בשבוע שעבר משחק ראווה בכפר "טובה". שמוליק הסביר, הבנות שיחקו וויקטור שפט לעיניהם של כ-400 צופים - ילדים.

צוות הכדור-סל - ויקטור, שמוליק ואריה זאבי (שהיה מנהל הקבוצות בשנה הבאה) נמצאים באמצע תהליך של הרכבה ורישום הקבוצות והשחקנים. מדובר ב-6-7 קבוצות שישחקו בליגה. לאחר שארגנו כנס של רכזי כדור סל מכל האזור, החליטו שכשנה הבאה כל הקבוצות תהיינה מעורבות. זה יאפשר למקסימום ילדים לשחק, ולכאלה שאין להם מאמן להתאמן. גדות, לדוגמה, תשחק בשנה הבאה עם קבוצה מחצור.

ויקטור

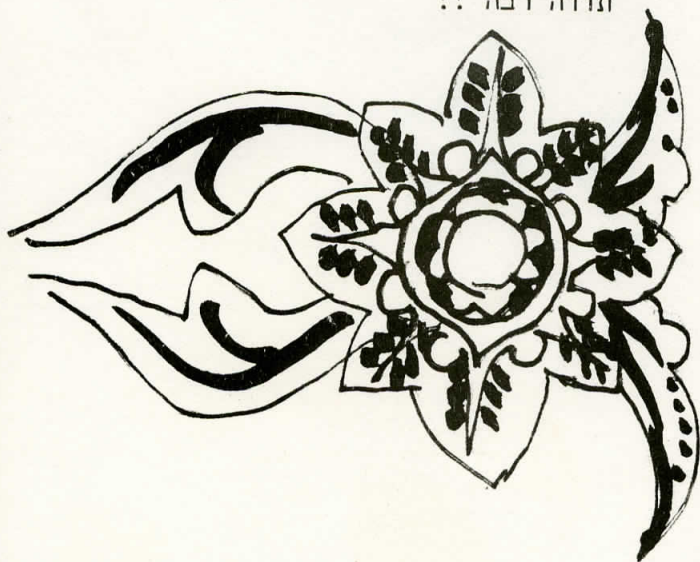
* השחקן החסר - דרור קולינס

** דבולט, כמובן

ברצוננו להודות לקרוביה של
רחל א. על התרומה שתרמו לגיל
הרך.

תודה רבה !!

אנחנו מודים מקרב-לב
עבור המתנות והברכות
שניתנו לנו ביום נישואינו.

כמו כן, הרבה תודות עבור
קבלת הפנים החמה וביתית.

יגאל ולורה

כאורחים ראשונים בדירת הנופש
בנהריה, אנחנו רוצים להודות
ל א י ר י ן בעד דאגתה,
לצייד את המקום בכל טוב. ממש
התרגשנו מטיפולה בפרטי הפרטים,
כדי שיהיה לנופשים נוח ונעים!
רות וחיים גלעדי

נוכחים: אירית ב"ח, מיכאל ד, ג'ו ר, שושס, עפרה מ, .

נעדרים: מופתי ל (חו"ל), אורי ש, הרי ל, .

1. כיתה ג' באולפן (בהשתתפות ארויון, רונה א, שמחה א, יעל נ,).

המזכירות תומכת ברעיון קיום כיתה ג' באולפן כפר הנשיא. ישראל אבידור התבקש לברר פרטים בנושא.

2. שמולק שילר חבר קיבוץ רביד (החבר של שושי ק') ביקש לשהות בקיבוץ לתקופת היכרות של שישה חודשים החל מספטמבר. המזכירות קיבלה בחיוב את הבקשה וקבעה כי שהותו בקיבוץ תהיה לפי התקן המוסכם של התק"ס.

3. הנסיעה לשוויץ של אורי אדלשטיין לתקופת שלושה חודשים במסגרת חילופי סטודנטים, אושרה במזכירות. אורי נבחר כאחד מקבוצת סטודנטים מצטיינים בטכניון לסיים פרויקט הנדסי באחד המפעלים בשוויץ.

SO WHAT'S NEW ?

The end of the school year we celebrated on the big lawn, with a varied programme which included all the local school children, who sang, danced and performed like little troupers! We farewelled Varda and Cyril, two teachers who are leaving us, and also the older children from "Shibolet", who will now go to Kfar Blum school - with the new school-bags with which they were presented.

New and very different works of art on the Dining-Room walls. Grandpa Marky surprised us with his new style, and caused much discussion amongst our Art Lovers and Critics. He told me, that the meaning of each picture lies much in the eyes of the beholder - and that he is willing to discuss the technique with anybody who wants to know.

Next week we shall have some of the "yearly" working visitors:

1. A Reform Rabbi and his Family (wife and 3 children) for about a month. Being looked after by the Devolts.
2. 20 British students, under the guidance of Shoshana Sharki and Irving. Anyone willing to adopt these kids for approx. 6 weeks is requested to let Shoshana know.

Young Family Neymark (Laura & Yigal) are spending their honeymoon here, and it was good to wish them Mazal Tov personally.

Zviah Katz jumped straight from her trip abroad - into the swimming pool, where she is in charge for two weeks, while Noam Shein passes a course in life-saving.

Avri Glick has gone abroad and started his year's "chofesh". To him and to Adi - have a good time and see you soon!

To Jean and Frank Waterman we wish a pleasant journey to Australia, where they will celebrate Frank's parents Golden Wedding Anniversary. On the way they will meet up with Chanan and Hagar in Holland.

A speedy recovery to Harry Berg, who is ill in the Sick-Room.

Shabat Shalom

Ilse

TO-NIGHT: THE 35th ANNIVERSARY CELEBRATION

At 8.30 - Come to the Pool to drink "LECHAIM", look at slides and be nostalgic.

At 9.15 - A programme which includes much singing, something for everybody.

SHABAT: L U N A P A R K is open from 5 p.m. This includes lots to eat!
(Dining Room is closed in the evening)

NOTICE FROM THE DENTAL SURGERY; As of 10th July, Jack our Dentist will not receive patients until further notice. (For reasons of HIS health). In case of urgency, please contact Ruth Golan. Sheryl' who cleans teeth, will work for us for one week, and if you are interested, please write your name on the list on the door of the Dental Surgery.

On Tuesday - for one week - Kfar Hanassi will be hosts to a group of 11 children, aged 4 to 10, all of whom are highly handicapped and need to be in wheel-chairs or walking aids. They will be accompanied by 6 people (through "ALYN") including nurses and counsellors. "Merom"s classroom is at their disposal, and each child will be "adopted" by a family from here. The request for adoption was so great, that we had to disappoint some of our children - and may rotate families during the week.

Chaverim will get to know these children while they are in the pool for an hour each morning, at lunch-time in the dining room and on their tours through the kibutz. Next Friday, we will take them for a boat-trip on the Kinneret. They will return to Jerusalem on the 19th July.

Inge.

To Advah and Ariel Sina - in Ein Harod
And to all the Family here
On the birth of the boy - YAM

To Davida and Avraham-Dov in Jerusalem
And to Family Tene
On the birth of a Boy

To Timmy and Yoram Shoer - in Naan
And to all the Family
On the birth of YONATHAN
(Another great-grandson to Mrs. Welconoz)

To Rachel and David Rifkind in Tel Aviv
And to all the Family here
On the birth of a daughter

To Dorit and Micky Chayat
In South Africa
And to Uncle Max
On the birth of another boy.

To Ilana and Meir Waller in Hatzeiba
And to Family Cohen
On the birth of another boy
(11th great-grandchild of Mrs. Berman)

BIRTHDAYS

- 10.7 - Yehuda Eder
- 11.7 - Jason Pearlson
- 12.7 - Frank Waterman
- David Elman
- 13.7 - Micky Chait
- Shifra Schwartz
- Gruner Benbenishty
- 14.7 - Riva Ben-Natan
- Raymonde Gutter
- Harold Wallach
- 15.7 - Mrs. Esther Phillips
= Michael Doari
- Inge Segal
- Ariel Cina
- Moshe Gershman
- 16.7 - Ruthi Marks

ANNIVERSARIES

- 10.7 - Yehudit & Kenny Whitham
- Dorit & Micky Chait
- 13.7 - Annette & Chaim Maayan
- Becky & Eric Erenberg
- 14.7 - Dalia & Roy Buskila
- 16.7 - Yael & Eddy Nemenoff

M A Z A L T O V !!!!!